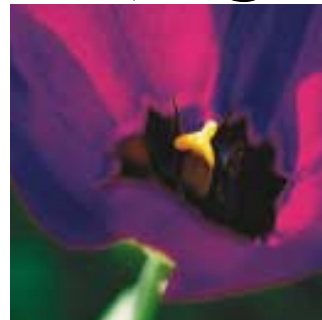
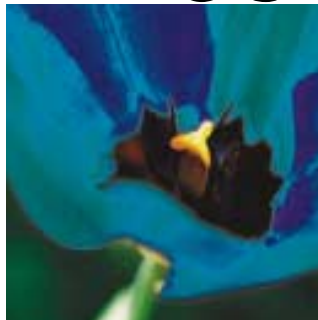
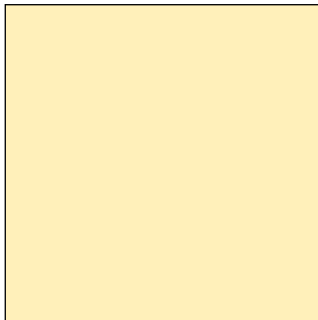
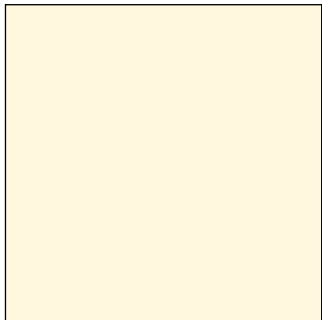

CUVÂNTUL

Profetul Elisei se roagă, într-o situație foarte dificilă, pentru robul lui: «DOAMNE, deschide-i, Te rog, ochii, ca să vadă!» Merită foarte mult să fie citită întâmplarea din 2 Împărați 6,8–17 și să se mediteze asupra ei. Devine repede limpede că aici nu este vorba în nici un caz de vindecarea unui bolnav.

Să fii încercuit de dușmani nu reprezintă – în sens figurat – un lucru care să ne fie străin. De câte ori nu suntem vârați în situații pe care le percepem ca fiind amenințătoare, chiar dacă nu se află nici un dușman în fața zidurilor cetății, ca în situația lui Elisei? Cunoaștem foarte bine sentimentul de amenințare, de tulburare și de teamă, deși «dușmanul» se află, adesea, mai degrabă în noi înșine, decât în jurul nostru, ceea ce însă nu ușurează deloc situația. Acest «dușman» este greu de identificat și de localizat, ceea ce ne poate insufla tot soiul de temeri.

«Dușmanii» din viața noastră își fac apariția, de exemplu, sub forma unor obiceiuri păcătoase, a unor boli, a unor gânduri sau temeri chinuitoare, a încercărilor și ispitelor, a sentimentelor de neîmpăcare și de revoltă, a incapacității, a comodității sau a complexelor de inferioritate și fac astfel dificil cotidianul nostru. Ne blochează puterile și ne răpesc bucuria; tensionează relațiile dintre noi și pot deregla echilibrul dintre trup, suflet și spirit.

Dorința noastră ca împrejurările să se schimbe în așa fel încât să ne împovăreze mai puțin, poate fi îndeplinită în foarte puține cazuri. «Dușmanii» sunt aici, ei nu se lasă pur și simplu alungați, îndepărtați prin discuții sau rugăciune.

Motivul pentru care Elisei poate să rămână liniștit și mângâiat, spre deosebire de robul său, se întemeiază pe faptul că el vede, în mod evident, mai mult decât ceea ce se află în mod nemijlocit în fața ochilor săi. El vede armatele cerești, pe care Domnul, în slujba Căruia se află, le-a pus de partea lui, ca

să-l ocrotească. El nu trebuie să aibă impresia că este neajutorat și expus, fiindcă nu trebuie să se teamă că nu va birui. Prezența dușmanilor, care reprezintă o realitate inevitabilă, devine relativă datorită prezenței Biruitorului!

Nu s-ar putea ca, din cauza aceasta, problemele noastre să pară uneori atât de uriașe, tocmai fiindcă – vorbind spiritual – suferim din cauza dereglărilor de percepție sau chiar de orbire? Dușmanii (adică problemele) îi percepem într-adevăr, însă vedem noi în spatele lor și mâna Domnului, care ia în serios sarcina de instruire a noastră și prin asta ne arată că suntem copiii Săi?

Problemele au însușirea neplăcută că îngustează unghiul nostru de vedere. Focalizarea asupra problemelor ne poate răpi libertatea și ne face incapabili să vedem posibilitățile Domnului și să ne biziim pe ele. De aceea Elisei îi face robului său un bun serviciu prin aceea că se roagă pentru el ca să aibă ochii deschiși. Întrucât el însuși vedea mai mult decât ceea ce era aparent, putea să-i ia frica slujitorului său.

Rugămintea: «DOAMNE, deschide-mi, Te rog, ochii, ca să vadă!», trebuie să preceadă mijlocirea pentru ca și alții să aibă ochii deschiși. Numai dacă eu însumi mă bazez pe posibilitățile unui Dumnezeu Atotputernic, voi fi și eu mângâiat și întărit și pot transmite mai departe mângâiere și speranță.

Încă ceva: În ciuda ochilor ținuți deschiși, în cazuri extrem de rare vom vedea «oști cerești». Însă promisiunea Domnului că nu ne va lăsa singuri, ne poate feri de fixarea asupra propriilor probleme și ne poate purta și în situații dificile. ■

Joe Kley

